

A tak jsem shodou nešťastných náhod přišla o všechny nevyvolané filmy, těm přidám o všechny fotografie, neboť telefony s fotoaparátem byly v té době myšlenkou budoucnosti.

I tak mi zůstaly všechny vzpomínky, které mi nikdo nevezme, pokud tedy nedostanu Alzheimeru.

Asi po roce mi Sergio napsal e-mail, kde mi poslal fotky své dcerky. Neubráníla jsem se slzám, ale už to byla uzavřená kapitola.

Po osmnácti letech od pobytu v Mexiku si mě Sergio našel na LinkedIn.

Happy end nečekejte.

Naše osudová láska se smrškla na pár zdvořilostních frázích. Sergio je teď významným a uznávaným architektem a podílí se na historických projektech.

Jsem na něj pyšná a doufám pro něj, že je šťastný i beze mě.

Viva la Mexico!

VERONIKA, divoká posmutná